

EFTER VOLDTÆGTSDOMMENE I VESTRE LANDSRET

af Karen Hallberg

Umiddelbart efter at dommene var afsagt blev jeg ringet op af en journalist, der spurgte om jeg var tilfreds med dommene. Jeg er tilfreds med, at en enig landsret har fastslået, at der var tale om voldtægt og har dømt gerningsmændene herefter.

Efterfølgende må spørgsmålet være: og hva' så?

Reaktionerne i og uden for retssalen efterlader et tomrum, som kræver konstruktiv handling.

Gerningsmændene var som bekendt nydanske drenge og ganske unge mænd, som synes at være blevet svigtet af både deres forældre og det omgivende samfund, og jeg er bange for, at deres handling i lang tid kommer til at skygge for fremskridt i integrationsprocesserne generelt. Desuden rammer det den store gruppe af indvandrere, der er velintegrerede.

Umiddelbart ser det ud som om problemet med at integrere visse nydanskere er kommet fuldstændig bag på det sociale system. Regeringen har omsider taget problemet ungdomsbander alvorligt, inden for de næste par måneder vil der blive oprettet 20 lukkede anbringelsespladser og efterfølgende skal der etableres 100-120 socialpædagogiske pladser,

men jeg savner at få præciseret hvornår de sidste pladser står klar. Prisen for et pædagogisk anbringelsessted beløber sig til ca. 1 mio. kroner - altså kommer tiltaget til at koste omkring 150 mio. kroner. Tænk hvis der for 5 år siden havde været brugt 150 mio. til pædagogiske tiltag overfor de drenge, der i dag er så socialt belastede, at vi har svært ved at se hvordan de skal bringes ud af den kriminelle løbebane, de er kommet ind i. Set i bagklogskabens klare lys, ja - så var de sandsynligvis aldrig endt på det skråplan, der i dag har gjort dem til voldtægtsforbrydere.

Jeg vil vove den påstand, at medlemmerne af de grupper, der har voldtægtet unge piger og kvinder har haft adfærdsproblemer gennem hele deres opvækst. I Danmark råder vi over meget dygtige og socialbevidste lærere og pædagoger, som ganske udmærket ved, hvem af børnene der har brug for ekstra støtte. Denne viden skal formidles til kommunernes sociale myndigheder, så der kan tilbydes hjælp til de truede familier. Misligholder familien tilbudet om hjælp, må der iværksættes tvangsforanstaltninger.

Indgriben i familien passer ikke ind i det familiemønster mange af vore indvandrere har, men indgriben er nødvendig ellers er jeg alvorligt bange for, at der bringes ved til det racismebål, som jeg ser truer lige om hjørnet.

I samarbejdet mellem sociale myndigheder og familierne og i arbejdet med integrationen af børn og unge af anden etnisk oprindelse, har vi efter min mening overset at anvende den viden som de mange tokulturelle pædagoger har.

Disse pædagoger har den fordel at være opvokset med en anden kultur side om side med den danske. Mange af dem er født og opvokset i Danmark, taler oprindelseslandets sprog og dansk flydende, har

gennemført i dansk uddannelse og kender de besværligheder og problemer, som nydanske børn og unge kæmper med i dag. De kan også være kulturkløftmediatorer mellem en kristen og en muslimsk opfattelse af respekten for enkeltindividet, opfattelse af straf, seksuel frihed og så videre.

SSP-samarbejdet har givet gode resultater overfor voldelige unge, sandsynligvis fordi samarbejdet mellem sociale myndigheder, skole og politi udgør en helhedsløsning og de unge møder ressourcepersoner med vidt forskellig baggrund og potentiale. Som jeg er orienteret er der midler nok at søge til projekter, men såvel politi, skole som sociale myndigheder har meget svært ved at afse personaleresourcer til projekterne. Det er nødvendigt at der kommer mange nye projekter i gang.

Til brug for det videre arbejde mangler vi forskning og vidensopsamling. Selvfølgelig er jeg tilfreds med at regeringen har sat rigsadvokat Henning Fodes ekspertgruppe i gang med at finde muligheder for ungdomssanktioner, men det er igen strafsiden, der er i fokus. Vi skal have opsamlet al den viden der findes på området og efterfølgende få den formidlet til sagsbehandlerne, så en solid præventiv indsats kan påbegyndes. Der er ikke noget i den tilgængelige viden hverken fra Danmark eller fra udlandet der kan bekræfte, at straf løser volds- og voldtægtsproblemer - tværtimod.

Vi mangler en sammenhængende struktureret indsats, hvor præventive foranstaltninger står side om side med straf og hvor ofrene får hjælp og behandling.

Jeg er bevidst om, at økonomi styrer vort samfund og jeg har også respekt for dette faktum, men her står vi overfor et samfundsproblem hvor der må prioriteres anderledes. Indsatsen må ikke forhales af diskussioner om hvorvidt det er kommune, amt eller stat, der skal betale udgifterne til ekstraordinære sociale indsatser, SSP-arbejde, forskning/vidensopsamling og hjælp til ofrene, her må være et sted hvor målet går forud for kassetænkning.

Jeg bliver mere og mere bange for at grupper af danskere griber til selvtægt, sker det, står vi overfor problemer som jeg ikke i min vildeste fantasi havde forestillet mig kunne ske her til lands.

Ingen tvivl om, at det kan være svært at være ung med muslimsk baggrund, de unge skal kunne begå sig i to meget forskellige kulturer. Der er behov for, at hele samfundet - indvandrere og etniske danskere - hjælper til, det gælder også i høj grad på arbejdsmarkedet, det at arbejde sammen giver nok de bedste integrationsmuligheder.

Inden for de næste 18 måneder skal vi til både kommunal- og folketingsvalg, og indvandrerpolitik synes at blive valgenes tema. Jeg opfordrer til debat i hele befolkningen, og at denne debat ikke kommer til at handle om hvordan de politiske partier kan overgå hinanden i opfindsomhed inden for områderne straf, kriminel lavalder og umenneskelige indgreb, men kommer til at handle om hvordan vi skaber et godt og værdigt samfund, hvor vi kan leve med vore forskellige livsopfattelser uden at det går ud over andre.